

En översyn av Sinnet

Introduktion

Kallelsen till att vakna upp kommer från djupt inom dig. Det är en inbjudan till ett äventyr olikt alla dem som världen någonsin har erbjudit. Den följande dialogen har sinnets uppvaknande som sitt huvudsakliga fokus. Den är representativ för sitt syfte. Detta är en av många dialoger som David deltagit i, med avsikten att blottlägga trosföreställningar som verkar lägga hinder i vägen för medvetenheten om kärlekens närvaro. Han ger både klarhet och djup. Sedan 1990 har han rest runt i hela USA och Kanada och haft mycket öppna diskussioner där inga frågor, bekymmer, eller ämnen varit "förbjudna". Diskussionerna har inbegripit icke-dualistisk metafysik och ofta liknat en sorts andlig psykoterapi där vardagliga problem spårats tillbaka till det falska trossystemet i sinnet, där rättelse då möjliggörs genom att acceptera en helande tanke – ett mirakel. Även om dessa sammankomster har tagit olika form (t.ex. föreläsningar, lektioner, workshops, veckoslutsretreater, rådgivning och intensiva retreater och som hållits hemma hos folk, i kyrkor, trädgårdar, bokaffärer etc.) så har syftet förblivit oförändrat – att lära sig sann förlåtelse och förstå det upplysta tillståndet.

Då man lär ut att man kan förstå sanningen som det enda som finns och vakna upp nu, så är det som lärs ut bara en reflektion av sinnets klarhet. Detta är en levande upplevelse och närvaro mer än bara en presentation av idéer.

Som Fridens Budbärare tjänar vi som "mäktiga följeslagare" för varandra och inser att uppvaknandet inte är en lättvindig strävan, utan en som kräver ett avsiktligt och kompromisslöst åtagande. Diskussionens djup reflekterar vår villighet att ifrågasätta alla våra antaganden direkt och omedelbart. Det kan tyckas radikalt eller extremt och så som världen ser det så är det det. Sinnets totala transformation är något man närmar sig med en passion och hängivenhet och en glödande önskan som kommer inifrån. Detta är vårt förenade mål och syfte.

Tiden är kommen för att vakna upp. Tiden för ord och begrepp är nästan över. Nu söker vi direkt upplevelse av Guds Kärlek. Vi lägger gladeligen tekniker och repetitioner och ritualer åt sidan, så att vi kan komma för att möta Gud i våra hjärtans Tystnad. Det vi trodde att vi visste om Gud var ett misstag. Och så kommer vi denna gång med tomma händer och öppna armar, medvetna om att vi inte känner till vägen till Gud, men ändå förvissade om att Gud kommer att visa oss vägen.

Då vi ser oss omkring ser vi att mäktiga följeslagare har samlats bredvid oss för denna slutliga uppstigning till Gud. En vän är en vän för evigt i Herren. Välkommandet upphör aldrig inför Kristus. Den Heliga Relationen har kommit över oss och vi fylls med glädje och tacksamhet. Den lyckliga drömmens vittnen ses överallt, vart vi än ser och för alltid. Fridens täcke har bredds ut över jorden. Stillheten flödar ut mot alla dess hörn.

Det finns ingenting kvar att göra annat än att fira, fröjdas och välsigna. All världens grannlåt som en gång fångade vår blick är utan värde inför denna upplevelses vidsträckthet. Alla ambitioner och strävanden efter framtida mål har försvunnit. All nyfikenhet på världen och dess vägar har upphört. Vi vilar i en stillhet så djup och så ofattbar att tiden går oss förbi utan att vidröra oss. Vi lyssnar. Vi hör. Vi fröjdas.

Denna skrift är bara en samling ord. I sig själv är den ingenting. Må dess ord vara en reflektion av Inspirationen inom dig, Kallelsen till att vakna upp och vara glad. Må din väg till frid, glädje och evig lycka påskyndas. Och må du uppleva det som vi inte kan tala om, men som du bara behöver be om.

En översyn av Sinnet

Det enda du aldrig kan lämna bakom dig är sinnet, ty det är överallt. Du kan förvisso lämna allting i den här världen bakom dig, men du kan inte lämna det du är. Eftersom sinnet är allomfattande så kan det inte begränsas i sanningen. Sinnet kan verka falla i sömn och drömma, men det kan aldrig vara vad det inte är. Medan det verkar sova, så är det enda som återstår för sinnet att göra är att välja att ändra uppfattning om sig själv och vakna upp. Denna diskussion, som äger rum mellan David och några vänner, kretsar kring den sinnesförändring som är nödvändig för att förstå upplysningen. Det blir uppenbart att detta kräver ett genomgripande ifrågasättande av alla hindren för medvetenheten om Kärlekens närvaro, en översyn av sinnet.

David: Sanningen är inom sinnet. Ändå finns ett trossystem som framkallar villfarelse, ett tillstånd av omedvetenhet, som skymmer medvetenheten om sanningen. Vi har en möjlighet, att på ett djupt meningsfullt sätt, komma samman och lugnt se på hindren för Kärleken och be Anden om upplysning. Sinnet som varseblir sig själv som existerande i en värld av dualitet utgår alltid från ett dualistiskt trossystem. Att kontinuerligt ifrågasätta detta dualistiska trossystem ses ofta som förvirrande och överväldigande; ändå är detta ifrågasättande nödvändigt om man skall uppnå ett konstant tillstånd av frid.

Det finns bara en Ande, men det verkar finnas många tankar, känslor och varseblivningar som döljer medvetenheten om Anden. De är alla frestelser att glömma Självvetet och Gud. Om dessa illusioner ges tilltro, så finns det ingen villighet att ifrågasätta den bakomliggande falska trosföreställningen vid roten till all felaktig varseblivning. Det är mycket viktigt för oss att ha ett öppet sinne och vara villiga att låta Anden blotta denna falska trosföreställning.

Det jag skulle vilja göra idag är att prata om idéer som reflekteras i En Kurs i Mirakler, en samtida skrift och ett praktiskt sinnestransformerande verktyg som kan vara till extremt stor hjälp för att komma till klarhet. Kursen är avsedd att hjälpa en att uppleva en bestående inre frid. Det är inte bara en bok som skall studeras, pratas om, analyseras, eller ritualiseras i betydelsen att man framställer ännu en teologi eller religion. Kursens budskap, det budskap jag delar med mig av, är att sanningen är inom dig och att oföränderlig sinnesfrid är ett mål som du kan och oundvikligen måste uppnå. Det är en frid som kommer från att vara i samklang med den där lilla, tysta Rösten inom dig och släppa taget om en annan röst i det vilseledda sinnet, egot, som är konfliktens, rädslans och dödens röst. I den här betydelsen kan Kursen sammanfattas på det här sättet: det finns två röster i det vilseledda sinnet, och detta är en kurs som handlar om att lära sig att lyssna bara på Rösten för Gud eller Rösten för frid och på det sättet göra slut på villfarelsen.

Denna Röst för Gud eller frid skulle kunna kallas för ens intuition eller inre vägledare. I Kursen kallas det för "den Helige Ande", eftersom kristen terminologi används. Om man har en kristen bakgrund så kanske man känner sig bekväm med termerna "Helige Ande" eller "Jesus" eller "Gud Fader". Om man relaterar till dessa termer från en annan tradition eller bakgrund så kan du tänka på den här Rösten som ett "Inre Vetande", eller en "Högre makt".

Det vi vill göra är att gå bortom orden, som är former, och gå djupare. Vi vill förenas i en avsikt att uppleva en sinnets klarhet och sinnesfrid.

När jag läser det stycket så tänker jag på det Jesus lär ut i Bibeln; "Himmelriket är inom räckhåll". Tänk på den frasen och tänk hur nära något som är inom räckhåll är. Det är bara en annan symbol för att Kärleken är allestädes närvarande och mycket nära. Att kalla Gud en kärleksfull Fader är också en symbol. Gud är inte man; Gud är inte kvinna. Dessa är termer som kommer från denna värld av form och dualitet. Anden känner inte till kön. För att peka mot den eviga och oföränderliga Anden så använde dock Jesus de världsliga symboler och begrepp som det vilseledda sinnet är bekant med. Så när Jesus säger att "Himmelriket är inom räckhåll" så vägleder Han en bara till det innevarande ögonblicket och till insikten att just nu, i just detta ögonblick, så är man perfekt. Det handlar inte om att försöka bygga upp och förbättra ens själv.

Oavsett hur förbättrat eller uppblåst detta begränsade själv verkar vara så kommer det aldrig att vara det oföränderliga, eviga Självet som Gud skapade. Man måste vara medveten om att det är en tankefälla att tro att ens lycka, sinnesfrid och frälsning ligger någonstans i framtiden. Det linjära (förflutna-framtiden) tidsbegreppet är en del av det dualistiska trossystemet som måste ifrågasättas. Det är stor glädje och förnöjsamhet i det Heliga Ögonblicket, NU. Gud håller inte inne med något eller svänger en morot av evig frid framför oss och säger "Här är Himlen, fortsätt att sträcka på dig...HOPPSAN, du missade igen". Upplysningen är just här, just nu för sinnet som är redo, öppet och villigt att inse det.

Frågeställare: Om upplysningen är så nära, varför verkar det vara en sådan ansträngning att bli medveten om den? Varför fortsätter jag att känna mig skyldig, rädd, ångestfylld och deprimerad? Och varför fortsätter jag att upprepa samma beteendemönster om och om och om igen?

D: Det är just det jag vill att vår diskussion skall handla om idag. Om sanningen är omedelbar, precis här och inom räckhåll så att säga, så är det vi behöver göra att titta på vad som blockerar sanningen från vår medvetenhet. Vad står i vägen för att bara acceptera ens fullkomlighet och ens lycka? Vi vill undersöka vad som blockerar känslor av frid och glädje och kärlek från att upplevas varaktigt i medvetandet.

Det Kursen lär ut är att Kärlek är allt som finns: Kärlek är allt som finns och ingenting annat existerar. Gud har ingenting att göra med rädsla. Gud har ingenting att göra med sjukdom och lidande och ångest och depression och alla de former som rädslan verkar ta. "Gud", "sanningen", kalla det vad du vill, är Anden och ens essens; ens sanna Identitet är Ande. Jesus lär oss att: Du är den levande Gudasonen; Du är Kristus, men du har glömt din Identitet. Du har fallit i sömn och du drömmer en dröm där du tror att du inte är så som så som du skapades "till Faderns avbild och likhet". Istället tror du att du är en ynkelig kropp omgiven av en vidsträckt värld och ständigt prisgiven åt yttre krafter. Det verkar som att du ständigt måste beskydda kroppen. Det verkar vara en kamp att överleva, en kamp att hålla huvudet ovanför vattenytan så att säga. Denna falska varseblivning är resultatet av ett falskt trossystem som sinnet hyser, grundat på tron på separation från Gud.

Om detta inte är ens sinnestillstånd för tillfället, ens nuvarande upplevelse, då finns det ett trossystem som man har investerat i som behöver ifrågasättas. Det finns bara två tanke-system i det vilseledda sinnet. Ett av dem är Helige Andes tanke-system av Kärlek. Det andra är egots tanke-system av rädsla. Att försöka hysa två fullständigt oförenliga tanke-system i sinnet är

outhärdligt. Det vilseledda sinnet försöker projicera splittringen ut på världens filmduk. Det är så dualitetens värld verkar existera. Så då, istället för att bara se splittringen där den är, i sinnet, så ser det sovande sinnet den i världen (d.v.s. dualiteter såsom snabbt och långsamt, varmt och kallt, manligt och kvinnligt, gott och ont etc). Den här världen är därför ett försök att undvika att se att splittringen är i ens eget sinne. Vår diskussion idag kommer att fokusera på idén att det inte finns några problem åtskilda från ens sinne och att den enda Lösningen på det enda problemet är inom ens eget sinne och är tillgängligt i detta ögonblick.

Jag inbjuder er till att ställa vilka frågor som helst som någon har. Kom ihåg, vårt syfte är att gå in i denna undersökning tillsammans och inse att alla problem och bekymmer återspeglar den enda falska trosföreställningen som de härrör ur. Tillsammans, förenade med den Helige Ande, kan vi se deras överklighet. Finns det några frågor beträffande denna snabba inledning som jag precis givit?

F: Om inget överkligt existerar, vad finns då?

D: Gud och allt som kommer från Gud existerar. Så Kristus, Som är Hans skapade Son, existerar. Kristus är Guds Tanke. Gud utsträckte Sin Son från Sig Själv ”till Sin avbild och likhet”, vilket kan översättas med att vara likvärdiga i tanken och av samma kvalitet. I En Kurs i Mirakler så säger Jesus också att Gudasonen har skapelser och kraften att skapa eftersom Gud gav Sin Son skapande förmåga. Så Sonens skapelser existerar också.

Vi kan dock göra en distinktion mellan den här världens definition på ”skapelse” och det Jesus kallar ”skapelse”. Tid-och-rum-kosmos, världen och de kroppar som verkar befolka världen är projektioner av tillfälliga och ständigt förändrade tankeformer som Gud inte skapade. Dessa kallas då ”felskapelser”. Att förmå sinnet att ge upp dess felskapelser är den enda tillämpningen av skapande förmåga som är sant meningsfull. Det fanns en tidpunkt då dessa tankeformer (egot) verkade ta sin början och det kommer att verka finnas en tidpunkt då de kommer att ta upphöra. Den tidpunkten är nu om man så väljer. Detta slut har redan ägt rum med hjälp av den Helige Anden. Den linjära tids-rum-illusionen har rättats. Att acceptera Soningen eller Rättelsen för alla feltankar verkar bara vara en fråga om tid. Det är ett val i nuet som medför slutet på alla val.

Kosmos och en värld av kroppar är en låtsasdröm som är illusorisk. Anden, däremot, är evig och oföränderlig. Anden kommer från Anden som kommer från Anden, i en kontinuerlig skapelselinje. Gud är Ande; Gudasonen är Ande; Gudasonens skapelser är Ande. Anden har dock ingenting alls att göra med den värld som varseblivs genom kroppens fem sinnen, inklusive kroppen själv. När Kursen säger att ingenting överkligt existerar så syftar den på det överkliga projicerade tid-och-rum-kosmos/världen av kroppar, planeter, stjärnor, svarta hål, galaxer etc. Jesus ställer detta i kontrast till den eviga Anden, som är av Gud, med tids-rum-universat som är av egot.

F: Wow! När jag ser på stjärnorna och ser ut över det fysiska universats vidsträckthet ser jag oceaner, jag ser berg, jag ser kontinenter. Det materiella universat verkar vara rätt så vidsträckt för att var något som inte ens existerar.

D: Allt det vittnar om kraften i ens sinne, om kraften i sinnet som givits till en överklig trosföreställning. I Bibeln står det i första Mosebok att Gud skapade himlen och jorden. I kontrast till detta så förebehåller Jesus i Hans Kurs, vilket jag har påpekat, termen ”skapelse” för det fullkomliga, det eviga och det oföränderliga. ”Syndafallet” syftar på dualitetens värld

där mänskligheten nu verkar föra en kamp för sin överlevnad. Världen är bara den överkliga projektionen av en överklig trosföreställning: egot. Med andra ord var denna vindpust av en idé, eller denna tro på separation från Gud, en otrolig, löjeväckande idé. Kosmos/världen verkade uppstå som ett gömställe från Gud för sinnet som trodde på separationen, då det glömt bort att skratta.

Återigen, distinktionen mellan det som existerar och det som inte existerar är distinktionen mellan det eviga och det tillfälliga. Det som är tillfälligt, inklusive den lilla, galna tanken och allt som verkade uppstå ur den, existerar inte. Allt som är evigt eller av Gud existerar och är verkligt.

F: Jag vill inte dröja mig kvar alltför länge vid det här eftersom vi har mycket att avhandla, men jag funderar på egots ursprung. Vad var det ursprungligen? Var kom egot ifrån?

D: Om det fanns ett svar på frågan "Var kom egot ifrån?" så skulle det som inte har någon verklighet ges verklighet. Om egot hade en källa så skulle det vara verkligt. Så det att ställa den frågan är att fortfarande anta att det omöjliga hände, och söka i det förflutna efter svar. Upplevelsen av Svaret finns i detta ögonblick! Sök den här och nu. I praktiska termer så är den här sortens fråga helt enkelt en fördröjningstaktik från egot för att undvika accepterandet av Rättelsen i det innevarande ögonblicket, vilket förblir ens enda ansvar. En upplevelse är tillgänglig nu i vilken man ser att det omöjliga inte hände. Varför söka i det förflutna? Historien skulle inte ens verka existera om man inte fortlöpande begick samma misstag i nuet. När man söker ett historiskt svar eller en teologi för att förklara det omöjliga, ska man vara medveten om att det är en fördröjningsmanöver. Kom ihåg, just nu, precis i detta ögonblick, så finns möjligheten att helt förlösas från skuld och rädsla, helad fullständigt för evigt. Påminn dig själv, "Jag vill inte komma på hur det omöjliga hände, eftersom det inte går att komma på. Det jag vill ha är helande; jag vill acceptera Soningen för egen del."

F: Jag är fortfarande förbryllad angående våra skapelser. Vad är de? Vi skapar från Gud, av Gud, det som är verkligt. Kursen tjarar om det vi skapar och det finns en fråga som hela tiden väcks hos mig: "Vad exakt är det vi skapar?"

D: Jesus refererar till Sonens "skapelser" många gånger i textboken. Ändå går Han aldrig in på att beskriva dessa skapelser särskilt detaljerat förutom att Han antyder att man förblir omedveten om dem ända tills man i sanning kommer ihåg ens Själv som Gudasonen. Att försöka föreställa sig vad de skulle kunna vara är omöjligt, för föreställningsförmågan är fortfarande inom egots domän och dessa skapelser är inte det. Föreställningsförmågan inbegriper bilder. Skapelsen gör inte det. Det refereras aldrig specifikt till vad "skapelserna" är eftersom de inte är konkreta eller specifika, eftersom de är abstrakt Ande.

F: Så de skapas faktiskt i Anden och är osynliga för oss nu. Men då vi går vidare kanske de kommer att bli kända av oss?

D: Även då man använder frasen "då vi går vidare" så måste man vara klar över vad det betyder. Dessa skapelser blir kända då man vaknar upp från drömmen om världen. Ändå måste varseblivningen klarna så att säga innan man i sanning kan veta någonting. När man talar om att "gå vidare" så finns det ofta ett antagande att "livet" som man verkar uppleva i kroppen verkligen är Liv. Till exempel uttalandet: "Under en livslängd så föds vi, vi växer upp, vi åldras och vi dör eller går vidare" antar att liv tillhör kroppen när Liv, i själva verket, helt enkelt är ett sinnestillstånd.

Begrepp såsom ”att gå över till andra sidan” eller ”att gå vidare” inbegriper fortfarande linjära tids-rum-komponenter. Allt Liv är Ett såsom Sinnet är Ett. Liv är varande med Gud i Himmelriket. Liv är Varande. I världens termer så verkar vissa individer ha fått glimtar eller reflektioner av Liv, ögonblick av glädje, av till synes inget uppenbart skäl. När man är i linje med och lyssnar på den där stilla Rösten i ens sinne, när man är rättsinnad så är det en reflektion av Liv. När man lyssnar på egot, när man är felsinnad, så är det döden. Liv är evigt och har ingenting alls att göra med tiden. Det skiljer sig ordentligt åt från världsliga definitioner på liv och död (d.v.s. kroppar, växter, djur, organismer etc. som lever, växer, förbleknar och med tiden dör). Kursen lyfter dessa definitioner från formnivån till sinnets nivå. På sinnets nivå så är både döden och reflektionen av Liv syften.

F: Är det möjligt att känna våra skapelser i form?

D: Återigen, Guds Skapelser och Sonens skapelser har ingenting att göra med form eller bilder. Det Kursen kallar ”den verkliga världen” är upplevelsen man har då bilder eller varseblivningen blir sann eller utträtad med hjälp av den Helige Anden. Den verkliga världen är den Helige Andens varseblivning av världen, eller den förlåtna världen. Detta är den metaforiska språngbrädan i vårt skenbara återvändande till Gud eller Kunskap eller Skapelsen. Sann varseblivning, eller den verkliga världen, leder till Gud eller sanningen. När Gudasonen verkade falla i sömn och drömma om separation, så var den Helige Ande det Svar Gud gav. Den Helige Ande har ett syfte för världens drömmande som för med sig Kristi Sanna Seende.

I Bibeln står det: ”Så som du sår, så skall du skörda”. Så som den här världen upprättats så översätts denna ”lag” till: vadhelst sinnet tänker och känner och tror om sig själv, detta kommer världen att bevisa eller vittna om. Det egoinvesterade sinnet känner sig skyldigt då det tror att det faktiskt separerades från Gud och framkallar därför scenarier och manus och scener från världen som vittnar om denna skuld. Missförhållanden, försummelse, offrande, sjukdom, smärta och lidande är alla därför tolkningar av världen som grundas på tron att man har separerat från Gud.

En filmprojektor/bio-liknelse kan vara till hjälp här. I projektorbåset, inne i projektorn, finns det här glödande, klara, strålande ljuset. Det är en magnifik metafor för den Helige Ande. Det klara ljuset verkar passera genom filmen som är fylld av en massa mörka bilder. Vi kan kalla dessa mörka bilder för ”attacktankar” eller ”egotankar”. Då dessa tankar projiceras så verkar det som spelas upp på filmduken vara skuggor. För sinnet som tittar på filmen så verkar dessa skuggor ha mening. Den enda mening filmen verkar ha är dock den mening som ges den av sinnet, som har glömt att det det ser bara är en film. Det har identifierat sig med figurerna på filmduken och tänkt på sig själv som en person bland andra personer.

Världen som varseblivs genom kroppens ögon och hörs genom kroppens öron är också en filmduk med bilder. Världen är bara den skugglika reflektionen av attacktankarna i det vilseledda sinnet. Om man blir medveten om dessa attacktankar och är villig att låta dem ersättas av klara, verkliga tankar så är man villig att så att säga göra ren filmen och låta mer ljus skina igenom. När det här händer så kommer filmduken att lysas upp mer och mer. Världen kommer att reflektera ljuset i ens sinne.

Då sinnet börjar släppa taget om egots trossystem om separation, så öppnar det sig för den Helige Andes tankesystem som är minnet av Gud i det vilseledda sinnet. Detta är ett

tanke-system som reflekterar kärlek och erbjuder en fullständigt annorlunda tolkning av världen. Då sinnet omfamnar den Helige Andes tankar så vittnar världen om den kärleken. När man accepterar den Helige Ande, så kommer världen som en gång sågs som en plats där man dödar eller dödas, av våld, av tävlan och av ojämlikhet att bli full av mirakler – vittnen om helhet och fullbordan. Bara då är det möjligt att uppleva friden, glädjen och förlåtelsens lycka, det som Jesus kallar ”den verkliga världen”.

F: Hur är det med den här verkliga eller förlåtna världen? Vad måste jag göra för att se den förlåtna världen som den Helige Ande ser?

D: Man måste vara villig att ge upp dömande, eller snarare, se omöjligheten i dömande. Anledningen till att man verkar uppleva varmt och kallt, smärta och njutning, sjukdom och hälsa, krig och fred, död och liv och alla världens variationer, grader och ytterligheter beror bara på dömande. Dömande bryter sönder och fragmenterar. Låt mig använda tanken på enhet som kontrast. Tänk bara på ordet ”enhet”. Ett. Etthet. Förening. En obruten kontinuitet. Cirkeln är en stor symbol för enhet; ingen början, inget slut, ingen dualitet, bara ett. Det vilseledda sinnet ser sig om i världen, den värld som varseblivs genom kroppen sinnen och upplever fragmentering och dualitet. Hur gör man dualitet förenligt med enhet? Det gör man inte därför att de inte är förenliga. Den Heliga Andes funktion är att översätta dualitet eller felaktig varseblivning till helad eller sann varseblivning vilket är bron över till Enhet eller Etthet. Den Helige Ande, en evig skapelse, fungerar som minnet av Gud i det sovande sinnet och ser tanken på dualitet som falsk. Därför är det den Helige Ande som är bron tillbaka till sanningen, verkligheten eller Gud.

Det här kan tyckas vara mycket metafysik, så låt oss använda ett konkret exempel för att få lite insikter om varseblivning. Har du någonsin varit med om att en vän varmt rekommenderat dig en film och sagt att ”Du måste se den här filmen, den är bara så himla bra”? Så så fort du kan så ser du filmen. Och efteråt tänker du att ni kan inte ha sett samma film – du förstår inte hur din vän kan ha tyckt att den var ”så himla bra”. Du har haft en helt annan varseblivning av filmen.

När vi verkligen börjar se närmare på varseblivning så finner vi att det inte finns två människor som ser exakt samma värld. Allting verkar relativt och ingenting verkar vara för evigt i den här världen. I en värld av dualitet, en värld av överklighet, så finns det ingen universell överenskommelse. Det verkar som att vissa varseblivningar har gemensamma inslag. Människor kan verka kunna vara överens om till exempel gräsets eller himlens färg. Ändå är dessa ”överenskommelser” inte utan undantag. När man verkligen undersöker ämnet varseblivning/perception så blir det alltmer uppenbart att alla ser en värld som skiljer sig från andras och som grundas på subjektiva tolkningar. Det är här alla konflikter tar sin början. Ingenting i en värld av subjektivitet och relativ varseblivning kan delas helt och fullt. Bara sanna idéer, Guds idéer, som inte är av denna världen, kan delas.

De goda nyheterna är att allt är gott. Du kan vila i tanken att det som ses med kroppens ögon inte är begripligt eftersom sann mening och lycka är bortom kroppen, inom sinnet. När varseblivningen förvrids och förvrängs så kan det verka som att man upplever smärta, vända och en mängd rädslobaserade upprördheter. Därför är det omöjligt att förena det som varseblivs genom kroppens sinnen med frid, lycka och glädje! Frid, lycka och glädje karakteriserar Guds Ande som är inom, inom Tystnaden.

Alla verkar se världen på olika sätt; det vimlar av åsikter och varierande perspektiv. Ett första steg till att komma till sinnesro är att föra dessa många skenbara problem i världen tillbaka till ens eget sinne och medge att man har ett problem med sin varseblivning. Det första steget är att vara öppen för idén att alla händelser som verkar ske i världen, alla krig och konflikter och all tävlan, bara speglar ens eget konfliktfyllda sinne. Bara om problemet förstås vara i ens eget sinne så kan lösningen, som också är i ens sinne, accepteras. Därför vill jag att vår diskussion skall vara en diskussion om sinnet. Då vi fortsätter vår diskussion idag, låt oss ta en titt på några av de trosföreställningar och varseblivningar som sinnet hyser. Att göra det är ett stort steg på vägen mot befrielse. Det är ett nödvändigt steg. Att grundligt ifrågasätta alla trosföreställningar, och till sist tron på separation som de baseras på, är vägen till att uppnå en bestående sinnesfrid.

F: Jag får en känsla för det du säger, men jag känner ändå inte att jag har någon aning om hur jag skall kunna sluta kritisera och döma. Det verkar automatiskt, som en vana, och jag vet inte hur jag skall låta bli. Kan du ge mig några förslag på hur jag kan börja släppa taget om en del av det där?

D: Ja. I Bibeln säger Jesus ”Döm inte, på det att du icke skall dömas”. Kursen ger en ram för att lägga dömande åt sidan. Arbetsboken är ett verktyg som noggrant tänkts ut för att göra det ”personliga” dömandet ogjort och bereda väg för den Helige Andes enda Dömande: Gudasonen är skuldlös, syndfri, för evigt hel och ren och oskyldig. Jesus säger inte att man inte bör döma utan att dömande är något man är helt oförmögen till. Så med andra ord, så är man som ett litet barn som försöker styra världen. Jesus säger att för att kunna döma någonting korrekt, så skulle man behöva känna till ett ofattbart stort antal variabler, förflutet, i nuet och det som komma skall. För att kunna döma rättvist och riktigt så skulle man behöva känna till konsekvenserna eller effekterna av ens dömande på allt och alla – med andra ord på hela Sonskapet. Det är inte så man vanligtvis tänker på personligt dömande. Man tänker vanligtvis på det i termer av konsekvenser för den egna personen, familjen, vänner etc. ”Vad kommer konsekvenserna att bli för mig och de som står mig nära?” är den fråga man ofta ställer. ”Vilka är fördelarna? Vilka är nackdelarna?”

Det Jesus säger är att ett sovande sinne är helt oförmöget att döma korrekt eftersom det inte ser hela bilden. Det är bokstavligt talat blint, eftersom det hallucinerar. De goda nyheterna är emellertid att den Helige Ande är i ens sinne, och den Helige Ande ser hela bilden. Hans Dömande är korrekt. I alla situationer som går att föreställa sig så vet den Helige Ande vad som är till mest hjälp för hela Sonskapet. Den Helige Ande är alltid Svaret, oavsett frågan.

Det svar som är till mest hjälp som jag kan ge er är detta: använd Arbetsboken såsom Jesus instruerar. Just nu har vi möjligheten att undersöka den metafysik som Arbetsboken baseras på och som kan hjälpa till att göra Arbetsbokens lektioner mer meningsfulla för er.

Från tron på separation från Gud verkade ett helt tanke-system av separation att uppstå. Egot är detta tanke-systems första premiss. Att gå hela vägen ned till botten i detta förvrängda tanke-system är att inse att egot är den falska underliggande trosföreställningen att man faktiskt kan separera från Gud. Enligt logiken så är ett påstående bara så sant som den premiss det vilar på. Egot är den falska premissen. När sinnet verkade separera och fragmentera så verkade det glömma bort den abstrakta verkligheten och identifiera sig med en fysisk värld av tid och rum. Detta stod i starkt kontrast till verkligheten och var också mycket kaotiskt för ett sinne som var vant vid Himmelrikets enhet. I Himlen är sinnet hemma och i sitt naturliga tillstånd av helhet och etthet och fullständighet. Efter det så kallade ”syndafallet” så kände sig

sinnet så kaotiskt att det försökte bringa ordning i illusionen; det var ett försök att bringa någon känsla av stabilitet i kaoset. Det var där dömandet först kom in. Att bringa ordning i illusionen, att göra en hierarki av illusioner, är att döma. Ett världsligt exempel som återspeglar detta försök är det scenario där någon som hamnar i en situation som man tappar kontrollen över känner sig rädd och tror att om man bara kunde bringa ordning i den kaotiska situationen så skulle allt bli bättre. Så egentligen är dömande ingenting mer än ett redskap, och dessutom ett utan verkan, som konstruerats för att bringa någon slags ordning i kaoset och således minimera rädsla. Men genom att tro att det kan bringa ordning i sina egna tankar, eller tänka åtskilt från Gud, så blockerar sinnet medvetenheten om Kristus, som bara tänker med Gud. I verkligheten är det Gud som bringar ordning i ens tankar.

Om du tror att dina egna personliga dömanden är nödvändiga för din överlevnad i den här världen så kommer den undervisning jag delar med mig av att verka vara förenad med radikal tillit eftersom den här världen lär ut att dömande faktiskt är bra och nyttigt. Utbildningssystem baseras på tron att man kan lära sig "gott" dömande och bli en "mogen, välfungerande, vuxen medborgare". Det är det världslig utbildning helt och hållet handlar om. Man verkar bli riktigt bra på att döma, vilket jämföras med att "veta" vad som är bra och vad som är dåligt, så att det goda kan eftersträvas och det dåliga undvikas. Men visdom är inte dömande; visdom är att se det omöjliga i personligt dömande och därför ge upp alla försök att fortsätta med det. Bara när man har insett att något är värdelöst så finns en önskan att ge upp det. När man väl förstår hur omöjligt det är att döma så ges dömandet upp eftersom det upphör att ha någon attraktion eller något värde.

Trosföreställningen att man vet hur man skall ta hand om ens själv är vad som behöver göras ogjord, eftersom det vilseledda sinnet inte vet någonting. När, vilket Kursen rekommenderar, man börjar sluta tro att man vet vad som är ens bästa så verkar det skrämmande för egot. Egot görs ogjort och invänder med rädsla: "Om inte jag tar hand om mig, vem skall då göra det?" Men om man inte förlitar sig på egots röst utan istället litar på den lilla, stilla Rösten inom en så flödar besluten från detta intuitiva lyssnande och allt fungerar smidigt. Hela den ansträngning och det dömande som man hänger sig åt då man försöker upprätthålla det lilla personliga självet och överleva i den här världen är utan värde. Ändå är man alltid så att säga i goda händer med den Helige Ande. Den Helige Ande förtjänar ens tillit.

Det här verkar vara en värld där man måste kämpa med näbbar och klor vart man sig än vänder. Det här verkar vara en värld där man måste ha många försvar och säkerhetssystem. Den här världen lär ut: Förvissa dig om att du har med dig din klubba och en pistol; förvissa dig om att när du går hemifrån att du satt på larmet, förvissa dig om att du låst bildörrarna; förvissa dig om att du har på dig tillräckligt med kläder då du går ut; förvissa dig om att du tar din medicin. Det är ett nät av försvar och som alla handlar om att skydda kroppen och om personligt dömande. Det världen lär ut är att du måste göra alla dessa saker bara för att hålla dig "levande" i den här kroppen. Återigen ställer jag frågan om meningen med "livet" såsom det förknippas med kroppen. Kursen säger: "Mitt lilla barn, du tror att det är ditt Liv. Men det är inte alls ditt Liv. Ditt Liv är Ande. Anden är osårbar och behöver inget försvar".

F: Häromdagen sade jag "Om man kan vakna upp en morgon och glömma att man är man eller kvinna, svart eller vit, rik eller fattig, republikan eller demokrat, eller vad man nu tror att man är och gå igenom dagen utan allt det där bagaget, så dömer man mycket mindre. Man glömmet nästan bort det helt".

D: Slutet på dömande är förvisso att glömma alla begrepp om dualitet. Uppenbart så finns det inga demokrater eller republikaner i Himlen. Det finns inga män och kvinnor i Himlen. Närhelst man börjar försvara någonting och är villig att bara vara tyst och be den Helige Ande om hjälp så kommer sinnet att bli medvetet om vad det är som försvaras. Man märker att man alltid försvarar en falsk identitet. Till exempel, om jag identifierar mig som demokrat och jag varseblir någon som kritiserar demokrater så blir en försvarsreaktion oundviklig. Oavsett vilket koncept eller vilken bild jag identifierar mig med så kommer man att försvara det. Den enda identitet som man kan identifiera sig med och vara totalt försvarslös är Kristus. Kristus är inte ett koncept eller en bild, utan en verklighet. Anden är något som inte behöver försvaras. Den bara är. När man identifierar sig med någonting i den här världen så har man hittat på en självbild som syftar till att ta Andens plats och den måste försvaras eftersom den inte är sant. Sanningen behöver inget försvar. Försvar är vad tron på separation leder till. Det är tron att man kan göra sig en bild av ens själv istället för att bara acceptera ens Själv så som Gud skapat det. Det är ganska grundläggande när man tänker på det. Det verkar som att det kan krävas rätt så mycket sinnesträning för att helt sluta identifiera sig med de här begreppen som vi nyss talade om. Men det är oundvikligt. Sinnets naturliga riktning är att sluta identifiera sig med de här begreppen, att lära sig sann förlåtelse och att till slut minnas Gud.

F: Jag är verkligen nyfiken på hur du lever ditt liv. Jag menar vad är skillnaden mellan dömande och prioriterande? Hur hamnade du här idag utan något dömande? Hur går det till för dig?

D: Varje gång man kommer till ett vägskäl, i den världsliga betydelsen, så verkar det som att man antingen måste ta den ena vägen eller den andra. Det verkar som att ett dömande är inbegripet. Vilken väg skall jag ta? Ur tid-och-rumsperspektivet så vet Helige Ande vilken väg man behöver gå vid varje korsning på vägen. Man behöver bara lyssna! Den Helige Ande verkar vara värderande så länge sinnet tror att det är i tidens och rummets labyrint. Men det sista dömandet man behöver göra är att det är omöjligt att döma någonting. Gud dömer inte. Det finns ingenting att döma mellan i Ettheten. Gud känner bara det som är. Men, så länge sinnet tror att det är i en dualitetens labyrint så verkar den Helige Ande vägleda det ut ur dualiteten. Så, om jag tillämpar detta på den fråga du ställde om hur jag hamnade här idag så är svaret helt enkelt att jag lyssnar. Jag har inga andra mål än att fortsätta lyssna på den Helige Ande och vara i frid. Utan världsliga mål som härrör ur falska självbegrepp så kan man inte varsebli några separata intressen eller några framtida ambitioner eller någon sorg över det förflutna. Man kan i sanning ha tillit och lyssna och följa.

Låt mig ge en annan liknelse som hjälper oss att klargöra några av idéerna om att blottlägga egots tanke-system. Jag har ibland liknat det vilseledda sinnet vid en skyskrapa. De många våningarna i byggnaden är som det omedvetna sinnets många lager. I den här liknelsen är Helige Ande, Svaret som Gud gav åt tron på separation, i källaren. Egot är också i källaren för Gud placerade Sitt Svar där separationsproblemet verkade vara och där det löstes. Alla våningarna, första, andra, tredje, tjugonionde, trettioförsta, trettioandra, och alla de trosföreställningarnas mörka rum och garderober som härrör ur egot gjordes som ett försvar mot ljuset, den Helige Ande.

I sitt vilseledda tillstånd så räds sinnet den Helige Ande eftersom det tror på vad egot säger: ”Du har lämnat Himlen och Gud är rasande. Du gick ifrån Honom och om du går tillbaka till ljuset så kommer Gud att straffa dig”. Den Helige Ande däremot påminner sinnet vänligt att: ”Gud älskar dig. Han kommer alltid att älska dig. Du kan aldrig separera ditt Själv från Honom. Han är inte arg”. Med alla dessa våningar och ej ifrågasatta trosföreställningar så har

sinnet glömt att det är Ande och tror istället att det är en person som lever i en värld av dualitet. I vår liknelse så tror sinnet att det är en person på taket – där flaggan vajar. Det tror att det är fast i en kropp och prisgiven åt en värld utanför sig själv.

Likt vår tidigare liknelse med filmprojektorn så kan det här taket på byggnaden jämföras med världens filmduk. Det verkar som att man måste gå igenom att de olika våningarna och trosföreställningarna för att komma ned till källaren. Men det finns en huvudströmbrytare i källaren. Eftersom egot ser att den här huvudströmbrytaren kommer att förgöra det så har egot eftertryckligt bevakat den så att den inte skall upptäckas. Egot fruktar att på en gång så kommer hela byggnaden att lysas upp och det kommer den att göra. Den här huvudströmbrytaren är fullkomlig förlåtelse, Soningen, eller omvändningen av allt egotänkande!

F: Så här ser min situation ut uppe på taket på den där byggnaden. Jag måste åka tillbaka till jobbet idag och arbeta lite med datorn och lite andra saker innan imorgon bitti. Jag skulle hellre stanna här. Du talar om intuition och att Anden leder en. Hur skall jag nu göra det?

D: Den Helige Ande börjar där och med vad sinnet tror att det är. Anta att du tror att du är en kvinna som har ett särskilt arbete och att ikväll ser det ut som att det kommer att bli lite arbete vid datorn. Låt oss anta att hela det här scenariet bara är en spelfilm av ett trossystem som du har och att det helt enkelt är så här du varseblir dig själv för tillfället. Den Helige Ande försöker inte slita isär det här trosföreställningsnätet. Den Helige Ande kommer att använda det där som du tror på för att hjälpa dig att inse att du är mycket mer än de självbegrepp du tror på. Den här diskussionen till exempel, vittnar om ditt sinnes önskan att vakna upp och komma ihåg din verklighet som Guds Son. Allt man behöver ha är villigheten och den Helige Ande kommer att göra alla de falska självbegreppen ogjorda och ersätta dem med förlåtelse. Börja med den här bönen: ”Var hos mig Helige Ande. Vägled mig i vad jag skall säga och göra och vart jag skall gå”. Om du välkomnar och litar på Honom så kommer du att uppleva omedelbara resultat.

F: Jag har lite problem med beskrivningen av dualiteten och att det är vår varseblivning som är problemet. Jag arbetar i ett företag där jag måste se saker precis så som de händer, inte så som jag skulle vilja att de händer. Så problemet för mig är att förstå hur jag skall kunna ta mig till den där platsen som du talar om.

D: Det verkar förvisso som att när man har identifierat sitt själv med till exempel en anställd i ett företag så finns det ”yttre” tvång och restriktioner som man har att rätta sig efter. Till exempel, låt oss säga att man identifierar sig själv som en arbetsledare. Som arbetsledare måste man till synes hålla andra människor ansvariga för vissa saker de skall göra. En arbetsledare övervakar och utvärderar de anställda, styr dem, granskar det som presteras och så vidare. Varje arbetsledare har också i sin tur en ”chef” vars arbete är att säkerställa att arbetsledaren tar ansvar. Det man måste göra är att titta närmare på och gå djupare i trossystemet som framkallar den felaktiga varseblivningen, som framkallar scenariet jag just beskrivit. Man måste vara villig att undersöka vilka ens prioriteringar är, vad som är viktigast i ens liv. Är sinnesfrid det enda man prioriterar?

Jag har varit tvungen att titta noga på allt jag trott på och vända mig inåt för styrka och stöd och säkert inse att den Helige Ande är min enda ”Chef” och att förlåtelse är min enda uppgift. Man kan säga ”Hur praktiskt är det? Vad gör du när du har två chefer, om du har den Helige Ande och din arbetsgivare som säger två olika saker till dig?” Återigen så möter den Helige

Ande sinnet där det tror att det är. Han arbetar med sinnet och hjälper det att byta ut accepterade självbegrepp mot de mer expansiva självbegreppen och närma sig sann förlåtelse.

Då du lägger dömande åt sidan och ändrar ditt sinne om världen så kommer det som händer på världens filmduk att vara en symbolisk representation av den sinnesförändringen och av din varseblivning av relationer. Så vi är verkligen tillbaka till att bara säga "OK, Helige Ande, arbeta med mig just nu där jag tror att jag är och hjälp mig att frigöra mitt sinne från dessa falska trosföreställningar. Hjälp mig att släppa taget om egot så kommer min varseblivning att helas". Förlita dig i allt på den Helige Ande så kommer Han att ta hand om dig på sätt du inte ens kan föreställa dig.

F: Skulle du kunna prata om relationer? Kursen talar om speciella och heliga relationer. Kan du kort beskriva vad de är?

D: Relationer verkar vara något svårt att handskas med i den här världen. De verkar vara en blandning av kärlek och hat, attraktion och avsky, glädje och elände. Jesus säger om de speciella kärleks- och speciella hatrelationerna att de är destruktiva, själviska, ägande och exkluderande. De är egobaserade relationer som sjunger sin upphovsmans lov. Heliga relationer är en metafor för en speciell relation som har lämnats över till den Helige Anden för Hans syfte med förlåtelse. En Helig relation är en helad relation som återspeglar helhet och fullkomlighet.

Bortom alla metaforer kan man säga att den enda verkliga relationen är av Ande, av Gud och Skapelse, av Fader och Son. Så som den enda verkliga relationen ges av Gud så är den heliga relationen något du lär dig av den Helige Ande. Då "bristprincipen" görs ogjord av den Helige Ande så ersätts den känsla av saknad, otillräcklighet, svaghet och ofullkomlighet som är typisk för den speciella relationen i den heliga relationen av förening, utsträckning, uppskattning och accepterande.

Jag föredrar att tala om den speciella relationen i imperfektform för som med allt som är av egot så är det historia. Om vi drar oss till minnes den metafysik vi har behandlat idag så blev det sovande sinnet så skräckslaget för ljuset att det försökte gömma sig för Gud i en värld av form. Då sinnet trodde att det slitit bort sig själv från Himlen försökte sinnet bygga upp ett kropps-världs-själv som sin "nya" identitet. Det försökte glömma bort sin Identitet som Ande. Då det identifierade sig som en kropp så kände det sig osäkert om denna "nya" identitet eftersom även om det försökt att glömma ljuset så visste det djupt inom sig att det hittat på den här världen och att sinnet kunde och måste komma ihåg Gud. Då sinnet blev osäkert och rädd för att gå tillbaka till ljuset så sökte det en "yttre" lösning – andra kroppar som det kunde "förenas" med för att finna lycka och fullkomning. Det var så de så kallade speciella relationernas "medberoende" startade.

Så snart sinnet trodde att det var ute på världens filmduk så sökte det utanför sig själv för att lindra skulden och rädslan och ensamheten och tomheten det kände inom sig. Det sökte efter andra kroppar som kunde vara dess vänner och följeslagare. Att umgås med "rätt människor", det sovande sinnets Guds-substitut, blev väldigt viktigt. Hela världen blev en enda gigantisk speciell relation eftersom allt sinnet förenade sig med på filmduken byggts upp för att vara ett Guds-substitut. Och anledningen till att speciella kärleks- och speciella hatrelationer aldrig är fullständigt tillfredsställande och aldrig för med sig bestående frid och lycka är därför att det aldrig kan finnas ett substitut för Guds Kärlek.

Den heliga relationen kan bara upplevas nu som en reflektion av Guds Kärlek. Det kan liknas vid den verkliga världen, fullkomlig förlåtelse, eller helad varseblivning som jag talade om tidigare. Då man inser omöjligheten i personligt dömande så inser man också omöjligheten i speciella relationer av något slag. En Helig relation är då inte personlig i betydelsen att kroppar relaterar till varandra. Den är symbolisk för en universell helhet, ett sinnestillstånd som bara kan ge av dess perfekta fullkomlighet. Konceptet att "få" något tillbaka för någonting annat är ytterligt meningslöst i det innevarande ögonblicket. Just nu finns bara vila, förnöjsamhet och fullbordan.

F: Jag skulle vilja ta upp en särskild relation som jag har problem med. Jag inser att den här personen hela tiden speglar något tillbaka till mig. Jag varseblir den här personen som kontrollerande och verkligen manipulativ. Jag köper det och sen känner jag mig skyldig. Jag tror verkligen inte att jag kan fortsätta med det här längre. Det är farligt för mig att vara i närheten av den här sortens kontroll. Det gör inte mig något gott och det hjälper inte den här personen heller. Så, vad är det som händer i mitt sinne?

D: Ett kontrollproblem är alltid ett uttryck för vad Kursen kallar "auktoritetsproblemet". Om man gör en stickprovsundersökning på mänskligt beteende så finns det till synes en mängd olika kontrollproblem som verkar vara påtagliga i världen. Det verkar finnas kontrollproblem med föräldrar, med barn, med äkta makar, pojkvänner, flickvänner, kontrollproblem med lärare, politiker, arbetsgivare och kanske till och med med skattemyndigheterna eller polisen. Den här världen verkar vara full av kontrollproblem. Ändå är det det sovande sinnet som har det enda centrala kontrollproblemet eller det enda centrala auktoritetsproblemet. Det här auktoritetsproblemet är grunden för alla skenbara kontrollproblem mellan människor och "systemet".

Auktoritetsproblemet är egentligen en fråga om upphovsmannaskap. Den centrala frågan är "Skapades jag av Gud eller kan jag göra mig själv så som jag önskar vara?" Det sovande sinnet tror att det har separerat från Gud och hittat på ett själv och en värld. Det tror att det är upphov till sin egen identitet, upphovet till verkligheten. Ända tills Rättelsen för detta grundläggande fel accepteras så tror det sovande sinnet att det här problemet är en strid med Gud. Men en strid av den storleken är för skrämmande att hålla i medvetandet och förnekas därför från medvetandet som ett försvar. Som ännu ett försvar så verkar problemet projiceras på världens filmduk och således verka vara där det inte är, mellan personer eller mellan personer och institutioner. Dessa är därför låtsaskonflikter. Det finns inga kontrollproblem i världen även fast det är där de verkar upplevas. Egot är kontrollproblemet och egot är en trosföreställning i sinnet. Återigen kommer vi tillbaka till den viktigaste idén: Det finns inga problem åtskilda från ens sinne.

F: Så när jag talar med den här personen igen, vad skall då hända? Skall jag inte se något kontrollerande beteende?

D: Du kommer att se det du tror på. Var bara villig att undersöka tron på kontroll. När du säger att den andra personen speglar något om dig själv så behöver du gå bortom beteendenivån. Till exempel, du kanske tittar på någon och verkar utifrån beteendet eller uppträdandet döma den som slarvig. Det är inte på den nivån som det speglade vi talar om äger rum. Detta innebär inte nödvändigtvis att du är en slarvig person om du ser en annan person som slarvig. Speglandet sker på sinnets nivå. Man måste tro på konceptet slarvighet innan man kan se det i världen eller i en person. Allt är en tanke. Guds tankar skiljer sig mycket åt från egots. Slarvighet och kontroll är bara tankar eller koncept som egot hittat på.

Ett säkert sätt att bibehålla ett koncept är att projicera ut det och se det i världen istället för att se det som ett påhittat koncept i ens eget sinne.

Gud är inte kontrollerande. Gud är inte manipulativ. Men så länge man projicerar ansvaret för att ha hittat på tanken på kontroll så kommer man att tro att kontroll är möjligt. Man måste ifrågasätta den falska trosföreställningen i ens sinne, egot, och tillåta det att föras upp till ljuset.

F: Vad skulle du säga om svek till skillnad från kontroll eller manipulation? Den person jag förmodligen varit mest arg på i hela mitt liv var en mycket svekfull person. Han ljög närhelst det passade honom och jag tror att han sårade många människor på det sättet. När jag hade att göra med honom så inbillade jag mig bara den falskheten, eller?

D: Samma resonemang kan tillämpas på svek. Anledningen till att svek av vad för slag som helst verkar provocera ilska är därför att allt svek är en påminnelse om sveket i ens eget sinne. Att tro på egot är bedrägeri. En som varseblir sitt själv som existerande i den här världen har diktat ihop ett själv och det är bedrägligt. Att tro att man faktiskt skulle kunna separera från Gud är det mest grundläggande och det enda bedrägeriet. Men det är för skrämmande att hålla i medvetandet så det förnekas från medvetandet och sveket projiceras på världen och på personer.

Ilkska kan egentligen inte bero på en relation med en ”svekfull person”, utan det kommer från att man projicerar den skuld som är inneboende i tron på att man har separerat från Gud. Man kan se att alla sorters och grader av upprördhet kan spåras tillbaka till det enda felet. Och bara den enda Rättelsen, Soningen, kommer att föra med sig evig frid och lycka och ett slut på ilska för alltid!

F: Hur är det med praktiska råd? Jag vill ha med mig någonting härifrån just nu, någonting jag kan ta med mig då jag går vidare härifrån. Hur kan jag röra mig mer mot att vara mer i samklang med Anden och tillåta mitt sinne att vakna upp till verkligheten?

D: Alla i det här rummet kan se på sitt själv, oavsett hur man varseblir sitt själv, och säga ”Men titta, jag har lärt mig vissa färdigheter och förmågor”. Var och en av oss har kapaciteten att lära och har till synes utvecklat förmågor genom upplevelser, utbildning eller kanske färdighetsträning, workshops i ”livet” etc. Jesus möter sinnet varhelst det tror att det är. Dessa färdigheter och förmågor kommer att användas i Soningsplanen.

Nyligen sade någon till mig: ”Jag har lärt mig hela mitt liv och påbörjar just nu en forskarutbildning. Nu läser jag i Kursen och den säger att jag måste göra all inläring ogjord”. Hon sa att hon kände en konflikt inför att påbörja forskarutbildningen och gå igenom alla studier och rapporter och examinationer medan hon kände att hon förväntades göra det hon lärt sig om världen ogjord. Det jag delar med mig av är att den Helige Ande kan använda vadhelst det vilseledda sinnet har lärt sig för Hans syfte.

Låt oss undersöka detta närmare. När vi beaktar lärande i den här världens sammanhang så kanske vi tänker på att lära sig mentala och motoriska färdigheter, idrottsliga färdigheter, att lära sig färdigheter såsom att läsa, skriva och tala och så vidare. Det viktigaste man behöver bli klar över är syftet som färdigheterna tjäna. Egot vill använda dessa färdigheter för att förstärka separationen och bibehålla kroppsidentiteten. Egot vill bibehålla sig själv. Man behöver bli klar över den Helige Andes användning av dessa färdigheter. Den praktiska

frågan är: ”Är jag villig att låta mig visas den Helige Andes användning för min kropp, mina mentala färdigheter och fysiska färdigheter?”

Då de varseblivs på rätt sätt så kanaliseras alla färdigheter och förmågor till förmågan att hela. Alla förmågor och färdigheter som används för att stötta det lilla självbegreppet, i jakten på berömmelse, rikedom, status eller bekvämlighet och behag för kroppen etc används för ego-mål (d.v.s. större, bättre, mer, snabbare). Egot råder en att använda ens färdigheter och förmågor för att bli en bättre person. Använd istället dessa färdigheter och förmågor för att släppa taget om kroppsidentiteten och för att utsträcka kärlek till dina bröder. Använd dem för att dela den Helige Andes idéer. Använd dina färdigheter och förmågor för att ändra din varseblivning av dig själv och kom ihåg att du är ett sinne och inte en kropp.

Det mest praktiska man någonsin fråga om någonting är: ”Vad är det till för?” Till exempel så gillade jag tanken på frihet. Jag ville vara fri. Men jag upptäckte att min definition på frihet var rätt så ordentligt felaktig. Jag hade definierat den som att göra det jag ville göra, varhelst och närhelst jag ville göra det. Kroppens frihet kunde inkludera ekonomisk frihet, valfrihet, politisk frihet eller rörelsefrihet. De inbegriper alla kroppen. Det Kursen lär ut är att sann frihet inte har någonting att göra med dessa definitioner. Det har ingenting att göra med kroppen och allt att göra med sinnet. Det har allt att göra med att lyssna på den Helige Ande och att följa den Helige Andes vägledning.

Återigen så handlar det hela egentligen om syftet. Vi kan kalla syftet ”sinnesnivån” eller ”förorsakande”. Syfte är innehåll. Form, kroppens nivå, är i huvudsak irrelevant. Egot försöker att lyfta upp formen som betydelsefull (d.v.s. hur kroppen ser ut, vad kroppen åter eller har på sig, hur gammal eller ung kroppen är, vilken färg kroppen har etc). Dessa bilder är bara överdrag, bara koncept som döljer medvetenheten om Anden och deras betydelse avtar naturligt då man börjar följa den Helige Andes syfte. Man lägger bara mindre och mindre och mindre märke till dem. Man upphör att döma hur människor ser ut eller vad för slags bilar de kör eller vad för slags hus de bor i etc. Hur går form ihop med att vara i samklang med den Helige Ande? Det gör det inte! När man verkligen går in för syftet och avsikten så lämnar alla specifika detaljer medvetenheten och bleknar från medvetandet.

F: Jag är glad över att du tar upp det för jag känner att det att följa den Helige Ande kan inte se ut på något särskilt sätt. Att försöka låta någon annans liv stå som förebild för mitt liv eller försöka välja passande beteenden är inte vad det handlar om, eftersom det skulle vara att betona form. Det är syftet som är viktigt och formen bara följer och flödar automatiskt från det. Jag tror att det ibland är lätt att dra slutsatsen att om formen för mitt liv verkar skilja sig åt från någon jag betraktar som en förebild eller ett exempel så måste jag förändra mitt liv så att det liknar deras. Då missar man helt vad det handlar om. Det handlar inte om form, det handlar om transformationen som äger rum i sinnet. Då, om formen förändras, så förändras den på grund av förändringen som har inträffat i mitt sinne, inte för att jag har fokuserat på formen och försökt ändra beteende eller hur saker och ting ser ut.

D: Ja. Förvisso är ens sätt att tänka det enda som man kan välja att förändra. Att försöka förändra beteendet kommer inte att lösa någonting. Det enda sättet man kan rätta felaktig varseblivning en gång för alla är genom att lugnt och direkt titta på alla falska tankar, se deras överklighet, och gå bortom dem till ens verkliga tankar.

Om man väljer att tänka med den Helige Ande så varseblir man allting som antingen kärlek eller ett rop på kärlek. Så, till exempel, om ditt barn skriker eller gråter, eller din äkta hälft

börjar gorma åt dig så varseblivs situationen helt enkelt som ett rop på kärlek om du lyssnar på den Helige Ande. Det är som om din broder sa: ”Snälla, lär mig att det här är inte den jag verkligen är. Jag ber dig att påminna mig om vem jag verkligen är”. Den Helige Ande ser det på det sättet. Men genom egots lins så varseblivs situationen som en attack. Kan du se att när du väl varseblir attack så är en försvarsreaktion oundviklig? Så nyckeln är verkligen att se att attack är omöjligt. Det tjänar ingenting till att tänka ”Herregud, jag attackeras” och sen försöka kontrollera beteendet till att verka vara försvarslöst. Att försöka rätta felet på formens nivå fungerar aldrig.

F: Jag har läst det mesta i Textboken i En Kurs i Mirakler och idén att den fysiska världen och kroppen bara är en projektion får mig att tänka på en massa gamla kristna trosföreställningar. Till exempel, trosföreställningen att genom att missbruka kroppen eller försumma kroppen eller straffa kroppen så kommer detta att föra oss tillbaka till Anden. Den trosföreställningen verkar inte vara av Gud. Jag antar att jag är förvirrad, därför att för mig verkar det inte vara kärleksfullt att säga att vi måste lämna den fysiska världen bakom oss, försumma den och inte ta hand om den för att bli Ande. Så jag antar att jag är förvirrad och jag tänkte att kanske skulle du kunna hjälpa mig att förstå bättre.

D: Jesus kom för nästan två tusen år sedan med ett budskap om villkorlös kärlek och det är intressant att se de egoförvrängningar som har gjort sig gällande. Från ett metafysiskt perspektiv så antyder tortyr, hat eller missbruk av kroppen en bakomliggande falsk trosföreställning i sinnet att kroppen eller världen är av ondo. Egot vill att sinnet skall se kroppen som dess hem. Och ändå hatar det kroppen eftersom kroppen inte verkar vara ett tillräckligt bra hem. Den verkar åldras, bli sjuk och dö. Men för att hata någonting måste man tro att det är verkligt. Detta är ett bedrägeri eftersom världen och kroppen saknar verklighet. Verkligheten är Ande. Kan man vara öppen för att se att genom att tillskriva kroppen eller världen ett negativt värde så får man projektionen att verka verklig, som mer än neutral eller ingenting?

Det här felets baksida, och vilket är samma fälla, är att värdesätta kroppen/världen och glorifiera den för vad den verkar erbjuda eller upphöja den till någon sorts betydelse. Att hänge sig åt kroppens sinnen, status, berömmelse etc för inte med sig bestående frid och lycka eftersom de förstärker den kroppsliga identiteten och man är inte en kropp. Att försöka avhjälpa en inre tomhet eller känsla av brist genom att hänge sig åt droger, sex, nöjen, mat eller några av världens njutningar är att få felet att verka verkligt genom att tro att kroppen är värdefull och önskvärd. Att förneka kroppen eller hänge sig åt kroppen är inte den sanning som skall göra en fri.

Mirakler är skiften i varseblivningen som vittnar om att sinnet är mycket mer än en kropp. Så som jag har sagt så är det här en Kurs i att förändra ens sinne om världen och inte en Kurs i att försöka förändra formen och hoppas att ens sinne kommer att följa efter. Det här är en Kurs i att lära sig att det finns ett högre syfte för kroppen och världen: den Helige Andes syfte med förlåtelse. Återigen så är kroppen i sig själv varken bra eller dålig. Den Helige Ande använder kroppen bara för kommunikation, för att tala för Gud genom den. Att lära sig sann förlåtelse är att ge upp egots användning av kroppen, vilket kan sammanfattas med stolthet, njutning och attack. Att tillåta ens kropp att användas av den Helige Ande som ett instrument för helande är att tillåta den förvrängda varseblivningen att rättas.

F: Jag känner att jag vill dela med mig av det här. Jag skulle vilja att du talar om konceptet att det jag ser framför mig ”bara är en projektion av mitt eget sinne”. Så i grund och botten finns

det ingen där ute? Om jag fortfarande ser en negativ egenskap i någon annan så betyder det att jag fortfarande hyser den tanken i mitt sinne och inte ännu har släppt den. Jag håller ännu kvar vid den tanken i mitt sinne och det är därför jag kommer att se den.

D: Ja. Varje tanke antingen projiceras eller utsträcks. Attacktankar projiceras. Verkliga tankar utsträcks. Den varseblivna världen är bara en representation av tankar. Attacktankar hålls omedvetna och "ses" sedan i världen som om de vore externa eller oberoende av deras "upphovsman" – ens eget sinne.

F: Jag vet inte, det är något annat. Jag vill bara gå djupare i det här. Jag antar att det finns någon aspekt av det som jag inte förstår för annars så skulle jag inte ha tagit upp det. Så vad du än vill säga om det här så vore det jättebra.

D: Alla, innerst inne, vill vara fria från attacktankar eller personligt dömande. Och faktiskt är det den enda friheten. Den här processen att släppa dömande kan verka vara svår. Den är egentligen inte det när väl sinnet har insett värdet av ickedömande. För egot varseblivs det som personligt förolämpande att släppa dömandet. Att ge upp dömande tolkas ofta av egot så här: "Hallå där, jag är en kompetent, mogen person. Jag har lärt mig många användbara dömanden om världen. Jag kan inte ha helt fel om allt det här". I några av de tidiga Arbetsbokslektionerna får man veta att ens sinne är fullt av meningslösa tankar. Nyckeln är att ha tillit till den Helige Andes arbete med att göra egot ogjort och inte varsebli lektionerna som förnedrande vilket skulle vara egots tolkning. Börja med en känsla av ödmjukhet och sann anspråkslöshet och säg "OK, jag vill börja med ett erkännande. Jag vill börja med erkännandet att mitt sinne är fullt av tankar som inte kommer från min Fader i Himlen". Det är att börja se att man verkligen behöver en genomgång av sinnet, en fullständig förändring av sinnet om ens själv och världen.

De tidiga lektionerna hjälper sinnet att frigöra sig från det sätt som det för tillfället tänker och varseblir på. De senare lektionerna i Kursen är underbara affirmationer på sanningen. De är reflektioner av verkliga tankar. De är de tankar man tänker med Gud. Men de verkliga tankarna är begravda i sinnet under allt dömande och alla attacktankar. De här mörka tankarna behöver medvetandegöras innan de kan släppas.

F: Jag tycker det är fascinerande hur det i grund och botten inte finns någon där ute, och att om jag behöver hela en negativ eller dömande tanke så kommer det att uppträda på filmduken. Men det viktigaste jag tycker mig höra är behovet av att bli medveten om alla attacktankar, att titta på mitt sinne och vara villig att lämna över dem till den Helige Ande. Det är så jag blir fri från dem. Men hur blir jag medveten om omedvetna attacktankar.

D: Slappna bara av och låt dem bli medvetna. Egot verkar ta sig myriader av olika former på ytan. Eftersom egot är en fragmenterande tanke så verkar egot fragmentera om och om igen. Men det har ett gemensamt karaktärsdrag som det alltid kan identifieras genom. Den enda, felaktiga premissen bakom egots trossystem, oavsett de många former det tar, är trosföreställningen att det finns en verklig orsak utöver Gud och att tankar kan lämna sin källa. Detta är tron på att det finns orsaker i världen, åtskilda från sinnet, och att man är utlämnad åt dem. Om man kan förstå omöjligheten i denna premiss så blir egot överflödigt.

Egot är identifierbart, oavsett dess många olika former. Genom att ständigt observera sinnet med den Helige Ande och lägga märke till ens tankar så ses egotänkandet som överkligt istället för skrämmande. När väl man lugnt kan urskilja egotankar och se dem för vad de är så

släpps de omedelbart. Så snart man kan se det falska som falskt, en trosföreställning som just bara en trosföreställning så är man inte längre utlämnad åt det. Vid ett "avancerat" tillstånd av sinnesträning kan man förhindra egotankar från att överhuvudtaget komma in i sinnet.

Nyckeln till urskiljandet, huvudströmbrytaren som jag nämnde tidigare i skyskrapeliknelsen, är helt enkelt insikten att bara sinnet är orsakande och att sinnet inte kan skapa bortom sig själv. All felskapelse, tid-och-rum-kosmos på världens filmduk en överklig orsaks överkliga verkan. Den skenbara omvändningen av orsak och verkan är grunden för egot. Soningen rättar denna omvändning. Det karakteristiska för den här vansinniga omvändningen är tron att någonting är orsakande i tid-och-rum-kosmos, på världens filmduk. Enkelt uttryckt så är det trosföreställningen att någonting i världen kan ge eller ta ifrån en ens sinnesfrid.

Egot säger till dig, som en kropp, att du behöver hitta en fridfull omgivning att leva i. Egot säger att om du, som en kropp, har en bra sjukvårdsförsäkring och en bra livförsäkring så kommer du att få sinnesfrid. Egot säger att om du, som en kropp, hittar rätt partner, den rätta äkta hälften, då kommer du att bli lycklig. Egot säger i grund och botten att om du, som en kropp, bara får rätt bitar av pusslet, om manuset blir precis så som du vill ha det, så kommer du att bli lycklig och fridfull. Vilket skämt! Hur länge skall man fortsätta spela det spelet tills man inser att det inte finns något ljus i slutet av den tunneln. Att söka efter rätt äkta hälft, rätt jobb, rätt plats att leva på, rätt klimat är ett fruktlöst sökande. Den sortens sökande försöker få till stånd sinnesfrid och lycka genom att ändra formen istället för att acceptera den Helige Andes syfte. Man kan aldrig finna bestående lycka och frid i världen. Acceptera detta, men stanna inte där. Den Helige Ande kommer att leda dig till lyckliga drömmar och vidare till att du vaknar upp från drömmen helt och hållet.

Oavsett om man verkar få det man tycker är önskvärt i form eller känner sig berövad någonting i form så påminner den Helige Ande dig vänligt: Du är Sinne, helt Sinne, och uteslutande Sinne. Vad du tror att du gjort (separerat från Gud) har gjorts ogjort. Du har allting, ty du är allting. Att acceptera detta faktum är att slå på huvudströmbrytaren.

F: Jag visste att jag var tvungen att komma hit idag, men jag visste inte varför. Diskussionen har varit mycket meningsfull för mig. Det ställer allting i ett annat ljus. Ilskan förtärde mig och alla runt om mig. Jag är så tacksam över att jag fått ett nytt sätt att se på det. Tack gode Gud att det finns en annan väg!

F: Att höra dig prata, David, skingrar mycket rädsla. Jag kan nu välkomna det att arbeta med den Helige Ande då jag rör mig genom upplevelser på den här planeten och vaknar upp till sanningen. Tack.

En översyn av Sinnet får kopieras utan tillstånd